

La pluja no és culpa del paraigua

written by Cristina Farran | 22 de gener de 2019

Em sorprèn l'intent constant de certs sectors polítics d'atribuir la pujada de l'extrema dreta espanyola a l'independentisme català.

Parlem de l'independentisme i la dreta?

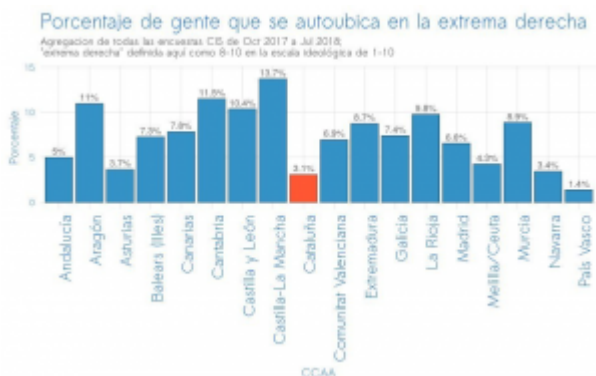
(Fil: 1 de 6)

– Joe Brew (@joethebrew) [January 5, 2019](#)

Joe Brew és un analista de dades d'origen nord-americà que publica en el seu compte de Twitter algunes de les conclusions a què arriba després d'estudiar les dades en profunditat.

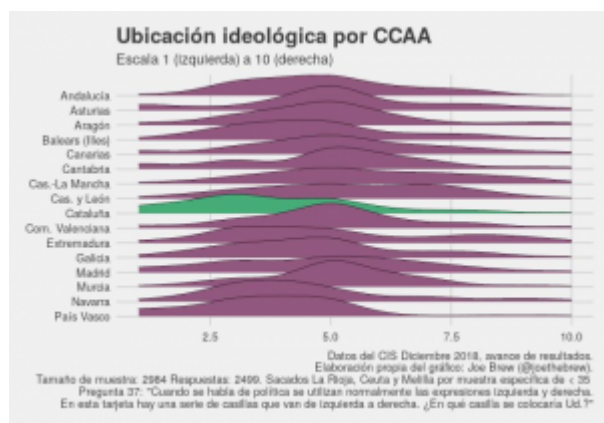
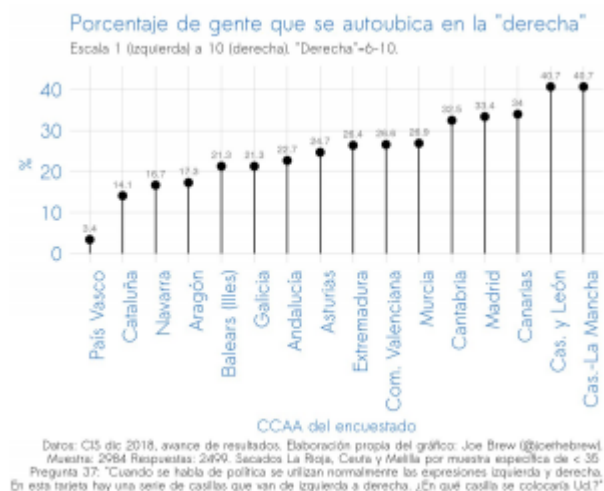
Fa pocs dies va fer un fil en el qual intenta posar llum en l'origen de la pujada de l'extrema dreta a Espanya. Brew defensa que la culpa no és del moviment independentista català. A continuació exposem algunes de les dades que aporta.

En aquesta gràfica es pot veure que Catalunya i el País Basc és on el percentatge de gent que s'ubica a l'extrema dreta és més petit que a la resta de comunitats.

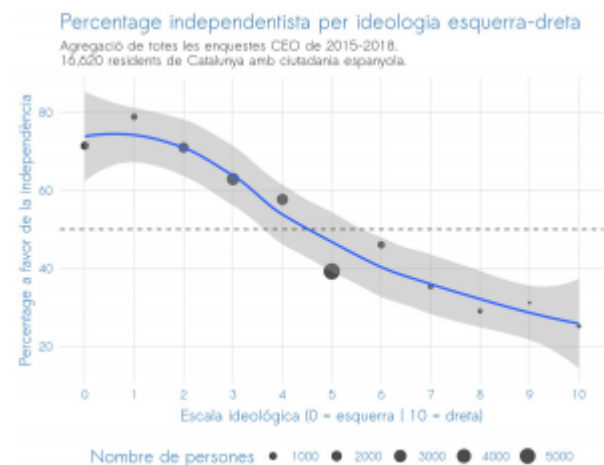

Les dues gràfiques següents mostren el mateix, que a Catalunya

no hi ha una base de votants d'on puguin sortir votants d'extrema dreta:

Aquesta gràfica combina el percentatge d'independentistes en funció de la posició que es col·loquen en el vector esquerra-dreta:

Es pot veure que a Catalunya, com més a la dreta s'està, més

unionista s'és (si entenem que no ser independentista és ser unionista).

Brew ho resumeix de la següent manera: "Catalunya és més d'esquerres que la mitjana espanyola. L'independentisme català és més d'esquerres que la mitjana catalana".

Brew no analitza si l'augment del vot d'extrema dreta és causat per una voluntat de castigar una posició que no rebutgi de pla l'independentisme, que és la lectura primera i superficial que es pot fer. En altres paraules, no diu que l'extrema dreta no sigui un rebuig cap al que aquest moviment anomena separatisme, però no considera en cap cas, i agafant-se a les dades estudiades, que el separatisme sigui la causa de la pujada de l'extrema dreta. L'extrema dreta existeix de sempre i en terreny fèrtil es desenvolupa. El terreny fèrtil no és Catalunya i el seu desig d'emancipació, sinó "una base àmplia de gent que ja es considera «de dretes» disposada a fer un pas més".

Brew arriba a la conclusió següent: "Potser l'independentisme és, i sempre ha estat, una fugida de la ideologia de VOX". Vist així, seria la ideologia d'extrema dreta, que sempre ha estat allà, la que pot explicar que hi hagi un creixent independentisme a Catalunya. Aleshores, el que sí que ha fet el desig d'independència de Catalunya és treure-li la màscara a l'extrema dreta, que pervivia oculta entre els plecs del PP.

Catalonia,¹⁰ the Basque Country¹¹ and Galicia.¹² However, the regional autonomy question also played a fundamental part in the political polarization leading up to the Civil War (1936–9). Even within the republican forces the devolution issue created a great deal of turmoil.

Although the autonomist movement was still young, it was spreading throughout Spain by the time the Civil War broke out. With the victory of General Franco's forces, a long period of political centralization ensued, aiming once again to create a uniform Spain.

Two of the great obsessions of the Franco dictatorship (1939–75) were anti-communism and anti-separatism. The 'sacred unity of the homeland' was regarded as an indispensable unifying element and as the very *raison d'être* of General Franco's despotic regime. To a large extent, Francoism justified itself through its ability to suppress and extirpate all forms of home rule,¹³ regionalism and substate nationalism. Any form of federalism or wish for autonomy was understood by the Franco regime as 'separatism'.

The Francoist conception of national unity degenerated into an obsessive dogma which brooked no cultural or ethnic variety among the people of Spain. Franco's linguistic and cultural oppression, however, actually ended up stimulating regionalism and peripheral nationalism in Spain. From the 1960s onward, demands for regional autonomy became

El mateix raonament l'aplica Brew a altres fets, alguns recents i altres no tant:

“El Brèxit no és culpa dels immigrants.

L'elecció de Trump no és culpa dels demòcrates.

La dictadura de Franco no va ser culpa dels comunistes.

La pujada de Vox no és culpa dels independentistes catalans.

I la pluja no és culpa del paraigua.”